

YERDEKİ ÇÖPLER

Necati Albayrak

■ “Bu göz ağrısı.” diyor adam.

“Bu ilk...” diyor kadın. Evin en küçüğü toparlıyor söylenenleri. “İlk göz ağrımızdı, değil mi?”

“Dün bütün gece uyuyamadım.” diyor adam.

“Ben de...” diyor kadın, “Bütün gece bu son olsun diye dua ettim inan, bu son olsun, bu...” (Evin en küçüğü avuçlarını yüzüne doğru açıyor. “Bu son olsun, bu...” Ama içinden.)

“Çelik çomak oynarken her nasılsa birdenbire sıçrayıp tam da göz kağıdımın üzerine geliverdi demez mi üstelik. Canıyla uğraşıyor olmasa al sana bu ikinci sıçrayıştır deyip az kalsın ben de varacaktım ya üzerine. Kabasına bir iki indirecektim okkalisından, nicedir yapmadığım cinsten. Dayak ki cennetten çıkma değil midir? Uslanmayanın hakkı kötekmiş sahi...” diyor adam, gülümseyerek; ancak huzursuzca, zoraki, endişeden... Yanaklarında derinleşen çizgilere eşlik kaşlarında titreyiş. Alnında daralmışlık.

“Çocuk işte!” diyor kadın... “Çocukluk.” Bir elini sertçe dizine vuruyor; “Can yakmak çözüm olsa.” Diğeriyle eşarbını düzeltiyor, çenesinin altındaki gevşekçe düğümünden uçlanan uzantıları çekiştirip duruyor bir süre. Evin en küçüğü avuçlarını dizlerine indiriyor, yaprak misali; burnunu çekiyor, kaçamak.

“Çocuk mu?” diyor adam, “Eski günlerde olsa evlendirilme çağı gelmiş de geçiyor denirdi komşularca böylesine, bilirsin.”

“Derdi konu komşuya mı düşermiş Allah aşkına! Tohuma kaçtı kaçıyor deseler de umurumda değil hiç. Bunca dertlenip üzülmelerimin boşu boşuna olduğuna kimse tarafından ikna edilemeyeceğim kesin. Şu anaç yüreciğin çilesi mi bitermiş?” diyor kadın. “Ah daha da neler!” sözcükleriyle sürdürüyor tepkisini; bakışlarına, -benzeri vakitler için

sakladığı- kökeni buzlardan alınma, kayıtsızca reddeden bıçaksı ışıklardan yükleyip. Evin en küçüğü bakışlarını kaçırıyor annesinden, öfkenin bir yeni hedefi olmaktan çekinip. Duvarda dinlendiriyor yorulmuş gözlerini, birbirine karışmış üç tuhaf gölgede oyalanıyor. İnişli çıkışlı yapıda, ortak sınırlar benimsemiş anlık durgunluğu belleğine bir fotoğraf gibi yapıştırıyor. (Doğal çekim, hazırlıksızlık... Yıllar sonrasına aktarabileceği siyah beyazdan müteşekkil birlikteliğin yalın karesi.) Kasabayı çeviren kayalıklara benzetiyor onları. Onu demeli aslında. Çünkü tekil görünümün birer parçası görevindeler. Bileşim; kendinden geçmişliğin varlık arayışı, özellikle toplu biçimde hareket hâlindeyken. Durduklarında bütünlük nasıl da katılıyor. Babasının başı doruk, kayalığın iricesi. Annesinin tam da kıyısına bir yamaç gibi uzanmış ya omuzları, basıkça. Durağanlar. Göğüs kafeslerinde gezinen hava belli belirsiz. Şöyle derininden nefes alsa ya da ayağa kalksa sanki depresyon olacak! Tavandan sarkan lambaysa tozdan kılıfına rağmen âdeta güneş.

“Diğerlerine örnek olması gerekirken; iyilikte, güzellikte.” diyor adam.

“İyilikle, güzellikle...” diyor kadın, evin en küçüğüne bakıp sesini yumuşatıyor. “Kalk artık, doğru yatağa, geç oldu bak, dün gece de yanı başımızda dikilip durdun sen. Erkence uyumakta örnek alsan bir de abini. Allah korusun, ya gözü çıksaydı; verilmiş sadaka...”

“Birazcık kanlanma.”

“Akça bulutlara çizilmiş tüyleri alevden ikicik kanattan ibaret.”

“Şükür ki göçmen kuşlardan önce uçup gidecek kadar hepsi.”

Kayalıktan kopan taş parçası... Gecenin saklı ırmağında yontulan çakıl dengi odasına süzülüyor çocuk. Yırtılan boşluğa karşın tabandan tavana korunan sessizlik. Kapıyı kapattığında güneş batıyor. (Denizde kum tanesi olmak da varmış.) Evin en küçüğü uykusunda abisiyle çelik çomak oynuyor. Bulutlar uzaklaşıyor. Güneş yüzünü ilkyaz yağmurlarıyla yıkamış, öyle parlak. Koşuyorlar. Fanilasını sırlıslamak, pantolonunda çimen lekesi... (Afrika'yı andırıyor; yeşermiş çöl.) Düşmüş olmalı. “Düş”müş! Bunun bile farkında değil. Fırlayan çomak, -tam da abisinin alınına yaklaşmışken- kanatları çağla yeşili, tepesindeki tüyleri uzak okyanus mavisi, kuyruğu som gümüşten bir kuşun pembe saydam gagasıyla yakalanıyor kaşla göz arasında, çarçabuk. Çöpten sayılıyor besbelli. Zaten incecik, çıt kırılır... Bahçelerindeki yaşlıca, birkaç yıldır meyve de vermeyen erik ağacının dalları arasına taşınıyor. Bambaşka bir ağacın içi boşalmış kollarına eklenmek... Aşısız. Kupkuru. Çiçek mi açacak?

Yerdeki çöpler,

bir kuşun yuvasına

taşınmak ister.